

LÁNGOLÓ NYÁR

*Felizzik, lángol bűvös fényköröd,
varázsos szálak vonzásodban tartnak.
Körül repüllek, szörnyen szédülök,
az évszak hajt, nem ad többé nyugalmat.*

*Oly ördögi kaland e szélütött
spirál, hiszen naponta megtagadlak,
szakadni tőled mindig készülök,
hogy szétziláljon bűvölet hatalmad.*

*Mezítlen állok, félszegen a fényben,
hogy biztatsz, versz: A merszemet ne féljem,
ezernyi terv fondorlatát szövöd.*

*Tudhatnád jól, te vagy a menedékem,
s a lángoló nyár vad hevíletében
viszlek magammal dolgaim között.*

VAJNAI LÁSZLÓ

XX. SZÁZAD

*Azt kívánja több mint 300 milliárd sejtem;
Adj békét a világnak
Programvezérlésű XX. század!*

*Mit tudhatok magamról
az úrrandevúk,
a kozmosz meghódításának korszakában?,
mikor a tenyeremet sem ismerem —
s ha behunyom a szememet
nem tudom (nagyság szerint) felsorolni
az ujjaimat. —*

*S az ajkamat,
a szemöldökömet,
a lélegzetemet sem ismerem. —*

Mit tudhatnék hát rólatok?!
— És ti mit tudhattok rólam?

*Pedig mindennél fontosabb lenne
megismerni egymást.*

— *De létezik-e olyan tudomány
amely képesít erre,
a szívműtétek,
a kibernetika
csodálatos korszakában?*